

De tio sista andetagen i Gerd Ekstedts liv var rofyllda.

I drömmen var det hennes födelsedag, hon fyllde fem. Gryningens första solstrålar vandrade nedför taket på ladugården. Hon var på väg till utedasset. Det var dag i gräset och fötterna kändes frusna. Några brännässlor snuddade lätt mot hennes anklar. Hon ökade takten.

Han stod vid sänggaveln och betraktade henne. Gerd Ekstedt såg mycket äldre ut nu när löständerna var uttagna, hela ansiktet var ihopsjunket och påfallande blekt. Om man bortsåg från två långa hårstrån som vajade till på överläppen vid varje rosslande utandning kunde man tro att hon redan var död. På täcket vilade hennes knotiga händer. Blå slingriga ådror framträdde tydligt genom den tunna huden.

Han såg sig omkring. Rummet var litet och rektangulärt. Massiva möbler i mörka träslag trängdes utmed väggarna. På en byrå till höger om sängen stod familjeporträtten uppradade. Ovanför hängde ett krucifix av trä. Luften var instängd och skämd. Han andades genom näsan med så små andetag han kunde, försökte minimera mängden partiklar som nådde lungorna. Dofter från andra människor var något han hade svårt att tåla, de var påträngande och gjorde honom ofta illamående. Han fick kväljningar när hårstråna på kvinnans överläpp än en gång vek sig under en suckande utandning.

Jag får inte tappa fokus, tänkte han och öppnade väskan. Allt låg på sin bestämda plats, ingenting hade förändrats. Ordning

var en förutsättning för livet. Och för döden. Han hade lätt för att strukturera, se allt i ett större sammanhang.

Ett plötsligt ljud avbröt honom. Något rasslade till bakom hans rygg. Han snurrade runt. En stor väggklocka med en förgylld örn på toppen slog tre slag. Ljudlöst hukade han sig ned bakom sänggaveln, hela tiden med blicken fäst på Gerd Ekstedt. Hon sov djupt och lät sig inte störas. Han reste sig, kastade en blick på sitt armbandsur, avgjorde att väggklockan visade en kvart före rätt tid. Det gjorde honom för ett ögonblick orolig och irriterad. Inte för att det spelade någon roll. Han visste att hans egen klocka stämde på sekunden. Det var bara att följa planen, att inte tillåta några avvikelser. Han såg på sina händer, de hängde stilla längs sidorna, stadiga, utan tecken till nervositet.

Döden infann sig på exakt rätt klockslag. När akten var över slöt han ögonen och väntade en minut, räknade sekunderna. Han kände sig fri, förtöjningarna var kapade.

Den första dominobrickan var satt i rörelse, fortsättningen skulle komma av sig själv. Allting stämde in i minsta detalj.

Tiden, rummet och rörelsen.

Ute rådde fortfarande ett behagligt mörker, vindstilla och svalt. När han gått en bit på den grusade gången vände han sig om. Prästgårdens fasad lyste vit och kall i det svaga ljuset från månen. En igelkott korsade gårdsplanen. Han drog in frisk luft i lungorna och började åter vandra bort från gården. Ingen skulle någonsin misstänka att Gerd Ekstedt dog en onaturlig död. Han smålog för sig själv, kände stoltheten som en pelare i bröstet.

Det var tisdagen den sextonde maj år 2000.

Våren kom till Sundsvall i slutet av maj det första året av det nya millenniet.

Hon kom något tvekande, som en blyg gäst. Solens strålar värmdes för första gången sedan slutet av augusti och fågelkvitter hördes från trädplanteringarna inne i stenstaden. Kriminalkommissarie Johan Axberg bar sin svarta skinnjacka över axeln och vandrade västerut i folkvimlet på sin väg till polishuset. Ljuset stack i ögonen och huvudet värkte. Lördagskvällens utsvävningar hade satt sina tydliga spår. Kvinnan som han delat natten med visste han inte ens namnet på. Ännu en gång hade stundens längtan fått konsekvenser som han ångrade dagen efter. Kärlek med betoning på lek. Han kände sig som en helgprenumerant på lösnummer av skiftande kvalitet. Och som sådan fick man förstås tåla uppvaknandets tomhet och eviga frågor.

Han sicksackade sig mödosamt fram, hejade flyktigt på de bekanta ansikten som flöt förbi. När en kollega från tekniska roteln närmade sig i ögonvrån stirrade Axberg rakt fram och passerade. Det han minst av allt önskade sig nu var allmänna artighetsfraser och kommentarer om det vackra vädret.

I slutet av gågatan upphörde trängseln. Alla människor var som bortblåsta. Endast en man med hund skymtade förbi på andra sidan rondellen mellan bilarna som snurrade i ett konstant flöde. Axberg sträckte ut stegen längs Storgatan.

Polishuset stod kvar som han lämnat det, stumt och brunt, tyst och tråkigt. Solen speglade sig i fasaden utan att lyckas göra byggnaden mer inbjudande. Axberg korsade parkeringen på

baksidan och gick in genom personalingången. På skrivbordet stod tre halvdruckna kaffekoppar och trängdes med pappershögar, pärmar, väskan med träningskläder och hans bärbara dator. Han lyfte bort väskan och ställde ut kopporna i personalrummet, sedan drack han länge direkt från kranen och huvudvärken lättade något. Han kastade ett öga i spegeln på väggen. Skäggstubben syntes tydligt trots att han rakat sig senast igår kväll före krogbesöket.

Han lämnade den nedslående bilden och återvände till sitt rum. Kvar på skrivbordet låg den flera månader gamla utredningen om narkotikahandeln i centrum, samt ännu ett fall av hustrumisshandel. Axberg önskade för ett ögonblick att han kunde bära iväg med dessa pappershögar också, lägga dem på någon annans bord, städa upp och börja på ny kula. Han tände en cigarett och ställde sig vid fönstret. Mannen med hunden passerade pizzerian på andra sidan gatan och hejade på Nikos som satt och solade på sin egen uteservering.

Nikos pizzeria var belägen längst ned i ett av de fem höghusen på andra sidan Storgatan. Maten där smakade utmärkt. Axberg hade själv ätit sig igenom menyns hela utbud flera gånger utan att tröttna.

Han lät blicken vandra längs de fem smutsgula fasaderna tvärs över gatan. Om det inte vore för dessa monument av dålig arkitektur skulle jag se ända ned till ån och parkområdet, tänkte han och blåste ut ett rökmoln mot fönsterrutan. Detta skymde under några sekunder sikten ytterligare. Jag bygger in mig i mitt eget fångelse här, fortsatte han sin tankebana. Isolerar mig från världen, fokuserar på mitt arbete.

Axberg hade jobbat konstant sedan julleddigheten, ofta med flera komplicerade brott samtidigt. Det var så rutinen med söndagsarbetet börjat och han trivdes med det, tystnaden i huset gjorde honom koncentrerad och effektiv. Han fick ofta nya idéer och såg sammanhang som förde utredningarna framåt. Många av de större brotten hade klarats upp sedan han tillträtt tjänsten som chef för länskriminalen två år tidigare. En position Axberg hade känt sig både stolt och glad över att bli erbjuden, särskilt med tanke på att han bara var trettiofyra år fyllda. Men om han insett hur mycket administration och personalpolitik uppdraget

förde med sig, hade han inte varit lika snabb att tacka ja.

Raska steg närmade sig i korridoren. En nyanställd polisaspirant passerade med upptagen min. Helgpatrullen får fullt upp nu när värmen kommer, tänkte Axberg och slog sig ned vid skrivbordet. Tanken på att andra arbetade hårt fick honom att vilja sätta igång med sina egna uppgifter. Han såg från den ena pappershögen till den andra, undrade var han skulle börja. Hustrumisshandel var inget han tyckte om att utreda, men eftersom det var ett av de brott han avskydde mest läste han för tredje gången rapporten om Lars och Katarina Karlsson i Timrå.

Bokstäverna började snart röra sig som myror över papperet.

Axberg vaknade av att pannan värkte. Han hade somnat med huvudet mot sidan fyra i förhørsprotokollet utan en aning om vad han läst. En blick på klockan avgjorde att han sovit i tjugo minuter. Pappersarket framför honom hade blivit veckat under tuppluren. Yrvaket gick han bort till kopieringsapparaten och drog en kopia för att ersätta den skrynkliga sidan. Axberg bestämde sig för att ge kroppen en chans. Han tog väskan med träningskläderna och gick ned till källargymmet. I en timme slog han sig svettig på sandsäcken, trampade motionscykel och drog roddmaskin. Efteråt duschade han länge och tänkte att hans kropp var ovanligt motståndskraftig mot de osunda vanor han lagt sig till med på senare år. Dock var konditionen fjärran från då han tog SM-brons i hundra meter bröstsim i slutet av åttio-talet. Men han låg fortfarande i topp i polisens årliga fystest, varför han inte såg någon större anledning att ändra sin livsföring.

När han återvände genom korridoren till sitt rum hörde han den ilskna melodislingan han för länge sedan tröttnat på utan att kunna förmå sig att byta. Han skyndade sig in, letade fram mobilen ur jackfickan.

– Hej, det är Carolina.

Axberg kände en våg av förväntan gå genom kroppen.

– Hej, det var länge sen ... hur mår du?

– Bra. Och du?

– Bara fint. Är på jobbet och vänder lite papper, sa han och började gå i cirklar runt skrivbordet, försökte finna de rätta orden.

Carolina Lind var kvinnan i Axbergs liv. Inte alltid rent fy-

siskt, men de var alltid närvarande i varandras medvetande. Sedan deras första förälskelse i tredje ring hade de ständigt återkommit till varandra likt två planeter som ibland möts i samma omloppsbanan. Vid två tillfällen hade de till och med varit sambos under några månader. Nu hade de dock inte träffats på sex veckor efter ett gräl som Axberg glömt detaljerna i. Han kände dock på sig att han var den som gjort fel, och var nu glad att hon ringde. Äntligen.

– Tänkte om du hade tid och träffas, ta en fika eller så, sa hon trevande.

– Absolut. Jag får ändå inget gjort här.

– Om en halvtimme på Tinells?

– Perfekt.

Axberg kom på sig själv med att le, arbetslusten var som bortblåst. Papperen ligger kvar på måndag, tänkte han och letade fram en rakhyvel ur ena skrivbordslådan. Det kändes som baksmällan definitivt försvann ned i handfatet tillsammans med raklödret när han sköljde ansiktet rent.

Våren väntade på honom därute.

Mannen valde en mörk kostym ur garderoben.

Skjortan satt perfekt och var fortfarande varm efter strykningen som tagit honom fyrtio minuter. Han provade alla skor noggrant innan han bestämde sig för de blanka, något för trånga lackskorna. Sedan studerade han inbjudningskortet, memorerade vägbeskrivningen och gav sig iväg.

Han styrde genom den folktomma staden, överskred aldrig hastighetsbegränsningarna, stannade för gult, körde endast för grönt. Idag var det triumfens dag. Han var väntad och skulle passa in lika naturligt som alla de andra gästerna. Ingen skulle misstänka någonting. Detta gjorde honom nedstämd, men snart såg han det hela som ännu ett bevis för sin särställning. Han var utvald.

Kyrkan låg på en liten kulle omringad av en låg stenmur med vajande björkar på båda sidor. Han parkerade bilen på den halvfulla parkeringsplatsen, kastade en blick i backspeglarna, rättade till håret och steg ur. Solen stod redan högt. Varma vindar fladdrade kring ansiktet. Som att gå i en hårtork, tänkte han och påbörjade den lätta stigningen uppför. Ett moln av smågrus lyfte från gången och virvlade upp i hans ansikte. Höger öga tårades. Han fiskade upp den nystrukna näsduken ur bröstfickan, tryckte den hårt mot ögat. Det lindrade smärtan och fångade upp en del av skräpet. Han blinkade krampaktigt några gånger, kisade mot nummerplåten på bilen. Registreringsnumret framträdde tydligt bakom tårarna, linserna satt där de skulle.

Inne i kyrkan var det svalt och skönt. Vinden och värmen

stängdes effektivt ute av de tjocka stenväggarna. Han hängde av sig överrocken och svängde upp dörren till mittgången. På läk-taren ovanför honom gick någon på knarrande träbalkar. Stegen upphörde och under ytterligare gnissel och knak satte sig denna någon ned och rättade till en pall eller en stol. Förmodligen en överviktig organist, tänkte han och log för sig själv.

I ett av sidoskeppen stod prästen och talade lågmält med några av de anhöriga. Han gick fram och presenterade sig och välkomnades med de sedvanliga fraserna. Ingenting avvek från det förväntade. Han valde en plats långt bak med god överblick, bläddrade förstrött i psalmboken, hoppades att ingen skulle sätta sig i samma bänkrad.

Ceremonin började. Han sjöng med i psalmerna utan inlevelse, lyssnade till prästens ord. En hastig blick över axeln klargjorde att ingen fanns bakom honom. Försiktigt lossade han sin vänstra manschettknapp, vek upp skjortärmen och betraktade klockan. Oskar Bylunds klocka som nu tillhörde honom. Han smålog, de skulle bara veta. Sekundvisaren hackade sig målmedvetet framåt. Ett slags heroism kom över honom, hela kroppen hettade, han ville skrika. Ingen anade någonting, förtroendet var kompromisslöst.

Ett människoliv är som en våg, tänkte han. Föds ur intet, reser sig ur vattenytan, växer sig sakta större och når sin maximala höjd. Sedan avtar den successivt för att slutligen upplösas i intet. Det jag gör, resonerade han, är bara att snudda vid vågtoppen strax innan den når sin slutstation.

Efter jordfästningen väntade begravningskaffet. När han reste sig för att gå efter en timmes intetsägande konversation skred änkan fram till honom.

- Hej, tack för att du kunde komma.
- Ingen orsak. Det var vackert i kyrkan.
- Änkan torkade bort en tår ur ögonvrån.
- På sätt och vis är det skönt att allt är över, snyftade hon.
- Jag förstår.
- Det var nog skönt för Oskar att somna in och slippa smärtorna.

Han nickade inkännande. Den sorgklädda kvinnan tog ett djupt andetag. Ett olyckligt drag for över hennes ansikte.

- Tror du att han led mycket på slutet? frågade hon.
- Nej, hoppas inte det. Han somnade väl in lugnt och stilla?
Om hon bara visste, tänkte han.
- Ja, på natten när han sov. Stackars Oskar. Tänk att jag inte var där när det hände.

Hennes röst var tunn och hela tiden nära att brista. Hon gav honom en bedjande blick, tog sats för att orka fortsätta.

- Tror du att han saknade mig . . . jag menar vid själva slutet?
Han la en tröstande hand på hennes axel.
- Nej, du gjorde verkligen allt du kunde för honom.
De stod tysta några sekunder.
- Adjö då, du kan alltid ringa mig om du vill något, avslutade han.

Hon följde honom ut.

- Tack igen för att du kom.

Ute hade vinden lugnat sig något, solen stod i moln, landskapet var stilla. Han kände sig ren och enkel. Nummer tre. Ett heligt tal. En evig cirkel, åter och åter igen. Nästa gång skulle det bli svårare men han hade flera dagar att förbereda sig på. Gott om tid som alltid om man planerade och visste vad man skulle göra. Och i vilken ordning. Han kände klockan tung och varm kring handleden.

Det tickade i huvudet, regelbundet och tyst.

När Johan Axberg steg in i sammanträdesrummet på måndagsmorgonen var alla redan samlade. Samtliga medlemmar i spaningsgruppen satt på sina platser runt konferensbordet.

Alla utom Sven Hamrin. Han stod, sin vana trogen, med rygg-tavlan lutad mot rummets enda fönsterlösa vägg. Axberg kastade en blick på väggklockan, såg minutvisaren hoppa ett hack närmare heltimme.

- Värst vad alla är tidiga idag, sa han. Något särskilt på gång?
- Semesterschemat ska spikas, svarade Sankari.
- Semester, vad är det för något? sa Axberg och log sarkastiskt.

Jens Åkerman gav upp ett nervöst skratt, drog handen genom håret. Axberg gick till sin plats vid bordets ena kortända, hängde jackan på ryggstödet och satte sig.

- Problemet är som alltid de två sista veckorna i juli. Om vi inte kommer överens får vi dra lott. Jag tänker inte skicka vidare en sån här skitsak uppåt för beslut.

- Självklart inte, inflikade Pablo Carlén. Det här måste vi lösa. Jag vill gärna vara ledig sista veckan. Vi har planerat en resa till Gotland som är svår att ändra.

Sven Hamrin gav honom en menade blick.

- Du kan för fan inte först säga att vi ska hitta en lösning, för att i nästa sekund kräva att just du ska vara ledig?

- Det var inte vad jag försökte säga, om du lyssnade.

Pablo vände sig åter mot Axberg.

18 - Jag kan tänka mig att flytta på delar av min semester och

vara i tjänst näst sista veckan. Om jag får ledigt vecka trettio.

– Jävligt generöst, grymtade Hamrin bortifrån väggen.

Sven Hamrin och Pablo Carlén hade haft svårt för varandra ända sedan Pablo börjat i gruppen tre år tidigare. Pablo var, enligt Hamrin, en alltför självgod moralväktare med tanke på sin ringa erfarenhet som polis. Pablo ansåg i sin tur att Hamrin var en otymplig buffel, som alltid sa rakt ut vad han tyckte och tänkte. En gång hade Hamrin även fällt en nedlåtande kommentar om »blattar» som Pablo sent skulle glömma. Från den dag Pablo kom som adoptivbarn från Colombia hade han fått utstå kommentarer om sin hudfärg. Med åren hade han lärt sig att låta dem passera som uttryck för mänsklig dumhet. Men aldrig skulle han acceptera att någon inom den egna kåren gjorde rasistiska anspelningar.

– Bra, sa Axberg. Då återstår vecka trettio . . .

Han lät blicken vandra mellan kollegorna.

– Själv jobbar jag redan dom aktuella veckorna, fortsatte Axberg och knackade med pekfingret på schemat.

– Jag med, inflikade Sankari. Jag förstår inte varför man ska vara ledig på sommaren, det är ju ändå ingen jaktsäsong då.

Samtliga i rummet utom Hamrin log. Sankari tog en tugga från en äppelmunk som hans fru skickat med till eftermiddagsfikat. Det buskiga skägget berikades med en myriad av sockerkorn. Elaka tungor i huset hävdade att Sankari fått sin kroppsform från alla äppelmunkar han stoppade i sig.

– Okej, sa Jens Åkerman och såg upp från sin Palm pilot. Jag kan jobba båda veckorna.

Alla vände sig förvånat mot honom.

– Kanon! utbrast Hamrin och sken upp.

Han gick fram och dunkade Jens Åkerman i ryggen så han tappade andan. Axberg hoppades att Åkermans ryggrad stod emot ramslaget. Sven Hamrin hade kårens största händer. De syntes alltid. Oftast höll han dem stilla, tungt hängande vid sidorna, likt två sandsäckar. När han rörde nävarna upptog de hela rummet. Enligt Hamrin var det ett släktdrag. Den långa raden av färjekarlar bland förfäderna påstods ha händer stora som ladugårdsdörrar.

– Då löser det sig alltså, fortsatte Hamrin.

Axberg såg att de nu hade acceptabel bemanning under sommarveckorna. Om han skulle räkna Åkerman som en fullvärdig kollega. Åkerman var nyexaminerad från polishögskolan och det var hans första sommar i Sundsvall. Axberg behövde dock inte fundera länge på saken. Då han såg hur lättade alla var förstod han att beslutet redan var taget.

– Tack Jens, sa han med en nick. Du löste verkligen en besvärlig situation för oss.

Åkerman log nöjt till svar.

– Är vi klara? frågade Sofia Waltin. Jag ska höra ett vittne om tio minuter.

– Ja, dagens viktigaste beslut är väl taget, sa Axberg. I övrigt vet alla vad ni ska göra. Själv fortsätter jag med misshandelsärendet i Timrå. Sankari får leda narkotikautredningen tills vidare.

Sankari nickade.

– Vi fortsätter att bevaka skolgårdarna. Idag tar vi Heden-grenska gymnasiet. Problemet är att det är svårt med civila span-nare på en skolgård. Hög ålder är svår att maskera.

– Du får väl ta på dig en peruk och skaffa hopprep, sa Hamrin. Sankari ignorerade sarkasmen.

– Bevisligen fortgår handeln med hasch och ecstasy bland ung-domarna. Beslagen ökar i antal . . .

– Statistiken visar en femtioprocentig ökning av anmälningar på två månader, rabblade Åkerman som om han läste innantill.

Axberg gick till kaffeautomaten, valde en espresso och sa:

– Och det konstiga är att ingen vill säga hur dom fått tag på skiten. Men det brukar alltid vara någon som brister under trycket och berättar sanningen. Förutom den fjortonåriga tjejen som nästan dog av en överdos . . .

– Johanna Svensson, inflikade Åkerman.

– Exakt, sa Axberg, men det enda vi fick ur henne var att hon köpt tabletterna av en okänd man. Bakom gymnastiksalen, under en lunchrast. Hur kontakten initierades vägrade hon berätta, liksom vilka fler än hon som var med och köpte.

Axberg återvände till sin plats.

– I övrigt har vi egentligen bara indirekta bevis för att det är på skolorna som handeln sker, summerade han.

– Förutom haschbeslaget i Granbergsskolan, rättade Pablo. Hamrin sjönk tillbaka mot väggen med en duns.

– Det är ju över tre månader sen, stönade han.

– Bättre än inget i alla fall, sa Pablo.

– Äh, lägg av, avbröt Axberg. Det viktiga är att vi hittar en ingångsport till organisationen som ligger bakom det här. För en organisation måste det vara med tanke på mängderna som florearar. Och det hela sker uppenbarligen väldigt diskret.

– Gissningsvis genom ett välutvecklat kurirsystem som vi måste knäcka, sa Sankari och slickade fingrarna rena från äppelmos.

– Och det snart, sa Axberg. Oroliga föräldrar ligger på och undrar varför polisen inte gör något. Ståhl i sin tur pressar mig dagligen med samma fråga. Han vill se resultat.

Hamrin flätade samman sina fingrar, vände dem ut och in och knäckte till.

– Han är välkommen att lämna sina pappershögar och komma hit och göra ett handtag.

Ingen runt bordet gjorde några kommentarer. Länspolismästare Ståhls ständiga pekpinnar var alltför välbekanta. Solen bröt in genom det smutsiga fönstret mot Storgatan. Axberg kände hur det värmdes behagligt i nacken.

– Nej, nu måste jag gå, sa Sofia och reste sig.

– Du har rätt, sa Axberg. Klockan är redan tjugo över.

Just då ringde interntelefonen. Sofia skyndade sig ut när Axberg greppade luren och svarade. Samtalet var kort. Axberg inträdde än en gång i rollen som försvarare av polisens arbete. Kollegorna lyssnade intresserat. Det var ovanligt att samtal släpptes in när gruppen hade möte.

– Tyvärr, sa Axberg. Vi har gjort bedömningen att inget brott föreligger. Om nya fakta kommer fram får du anmäla detta i vederbörlig ordning. Det måste du acceptera.

Axberg suckade och la tillbaka luren i klykan.

– Det var kyrkoherde Ekstedt i Ljustadalen igen.

– Han vars mor dog för två veckor sen? sa Sankari.

– Just han. Han har ringt nästan varje dag sista veckan, kräver att vi ska ta tag i saken på nytt. Nu påstår han att en gammal väckarklocka tanten hade på nattduksbordet är borta ...

Hamrin lämnade väggen och tog ett steg framåt.

– Nu får han för fan ge sig. Fallet är avskrivet. Vi har inte hittat någonting som tyder på något brott.

Hamrin gjorde en paus, drog ett djupt andetag.

– Dessutom var tanten över nittio år gammal när hon dog.

– Vad hände därute egentligen? sa Sankari.

– Ingenting, dundrade Hamrin. Vi blev ditkallade för att läkaren inte kunde utesluta brott. Det stod nämligen flera burkar sömntabletter på hennes nattduksbord. Läkaren trodde att hon kanske tagit en överdos. Och prällen surrade hela tiden om att någon varit inne i rummet under natten.

Sankari lyfte ett frågande ögonbryn.

– Varför trodde han det?

– Fan vet. Han kunde inte precisera sig mer än så.

– Och?

– På grund av tableterna blev det en polissak, till och med rättsmedicinsk undersökning.

– Vad kom man fram till? frågade Pablo.

Hamrin viftade undan en fluga som letat sig in i rummet.

– Att tanten dog på grund av att hennes gamla hjärta inte orkade slå längre. Dödsfallet var helt naturligt. Det fanns inga spår av mediciner i blodet. Jag har själv läst obduktionsprotokollet. Dessutom fann vi inga tecken på inbrott eller stöld.

Axberg tömde espresson, tänkte efter.

– Ärendet är korrekt handlagt. Men kyrkoherden ger sig bevisligen inte. Han har hela tiden varit övertygad om att någon varit inne i huset under natten. Och den känslan har nu konfirmerats av att klockan är försvunnen.

– Han borde kanske hålla sig till den rent kyrkliga konfirmationen, log Sankari, påtagligt nöjd med sin egen ordvits.

– Bevärlig typ, återtog Axberg. Vi kan i alla fall inte göra något mer. Måste tala med växeln så dom inte släpper in allt möjligt på direktnumret.

Axberg reste sig och sköt in stolen mot skrivbordet.

– Åter till ordningen. Vi ses i eftermiddag som vanligt.

Alla lämnade rummet och gick till sina uppgifter.